

Nem kell tábláról politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hírlap october—decemberi évnegyedre előfizethető helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Pest, november 6.

Képzeltük mennyi újságot tudnak a vidéken, midőn mi itt Pesten semmit sem tudunk. Lessük cseánként a pozsonyi gőzöst, de onnan sem jó semmi. Windischgraez Bécsset hermetice bezárta.

A pozsonyi német lap november 2-ről azt írja, hogy az osztrákok Sopront elfoglalták. Azonban a mai postán kaptunk mi egy levelet Sopronból, hol illyesmiről ott semmit sem tudnak.

Miadmellet a nagy titkolódzás alatt alig ha nem rejlik valami. Iróztatóan készen kell lennünk mindenre, mert az ellenség valószínűleg valamelly meglepetést készít számunkra.

A honvédelmi bizottmány terve az, hogy minden ta'palatnyi földet védeni fogunk. Persze, hogy nem olly értelemben, mint azt a Dráva mellett levők.

Van azonban két dolog, mire figyelmeztetnünk kell a hazát, s ha arról a honvédelmi bizottmány rendelkezni akarna, sokkal jobban tenné, ha ma intézkednék, mint holnap.

Az első az, hogy köztudomás szerint Mosonyban s Győrben nagy mennyiségű gabona van lerakva. Biztosság okáért ezt a Dunán rögtön lejjebb kell szállítani, mert ki tudja, mi mindenféle véletlenek jöhetnek közbe, az ellenség az első percekben előnyomulhat, s ha a tél bejő, igen nagy kényelmére fogja esni a tél kamra.

Sőt az sem lehetetlen, hogy az ellenség ezen magtárak csábitó kényelme tekintetéből most elejente mindjárt nagyobb erővel fog az országba

rohanni, mint különben tenné, gondolván magában, hogy a tavaszig is jó lesz egy pár vármegyé, jó lesz, ha polyákjaik a mi zsirunkon fogja kihizalni.

Austriába a magyar gabona kereskedés megszüntötte óta az élelmi szerek megszükültek. Nagyobb sereget az ellenség nem láthat el, azért hazatérési bűn volna a gabonát ott hagyva, az ellenséget legfőbb e miatti zavarából kiszámíthatlan kárunkra megszabadítani.

A másik, mire figyelmeztetni akarjuk az illetőket, egy kicsit csiklandósabb dolog.

Az t. i. hogy jókor vagyunk elejét annak, hogy a vidéki városokban, a hol csak az ellenség először betörhet, valamiképen saját magunk embereiből ne alakuljanak olly ideiglenes kormánykák, mellyek ott a hatalmat kezökbe ragadva, a vidéken még azon helyeket is, mellyeket az ellenség meg nem szállott, a hazától és szentügyünktől tetteleg elszakítsák.

Értjük az afféle Ambróziféle hűlen anyagiiltosokat.

De erről mentül kevesebet kell írunk. — Tenni annál többet. Minden megyének meg van saját Ambrózija, Ziehi Ödönja és Baderlicsája, ezekre rögtön rá kell parancsolni, hogy lakásukat Pestre tegyék át.

A bizottmánynak lesz módja az illyen embereket hipuhatolni.

Sapientii pauci.

Pest nov. 6.

Bécs bevételése minden esetre igen szomorú esemény; de merjük mondani — a szabadság ügyének többet használt, mintha a magyarval egyesült bécsi nép, a habsburgi zsarnokság zsoldos csapatjait, az osztrák főváros környékének elhagyására kényszerítette volna.

Bécsnek illy vandál módon lett bevételénél — a szabadság ügyének végdiadalára nézve csak az ellenséges seregeknek fököletesen semmivé tétele lett volna eredménydusabb.

S ezt így bizonyítjuk.

Nem lehet, és nem szabad tagadni, hogy a virágzó Bécs gazdag polgárainak legnagyobb része, inkább vagy kevésbe schwarzgelb volt, a cernirozás egész ideje alatt sőt egészen majus 26-ka óta.

„Nur ruhe am jeden Preiss! volt ezen jó urak jelszava, mellyet az utolsó napok-

ban nem mertek ugyan felehangon mondani, de annál erősebben gondolák magokban.

Igen, mert ezen urak kényelmes pamlaikokon vagy pénzes ládákkal megrakott irodáikban olva a szellelmi szabadsággal bizony mit sem törődnek, a bőségben nyahig usztak, és a forradalmat csak addig szerették, míg által az utczákoni szabad szivarozhatás kivivatott, ez Errungenschafton kívül nekik másokra szükségük nem volt.

Történetesen azonban, a bécsi népek nagy része több vagy kevesebb szükségét látott, s azt gondolta magában, hogy mivel egy pár ezer meghizott banquier, Hausherr, Fabrikant és Grosshändler magát fényes salonaiban jól érezve, mit sem ohajt, azért mi csak még is szeretnők állapotunkat — a nép állapotát megjavítani, ohajtanók azon különféle visszaéléseket, zsarolásokat, önkényszerítésekét, mellyek által a kenyérkereset módja, a hivatalok viselése, s a status vagyoni- val gazdálkodás csak kevesek kiváltságává tétetik — megszüntetni, s az életmódjánk minden nemét, mindenek közbirtokává tenni.

A kik így gondolkodának — mondják — többben voltak, mint a gondtalan s minden ároni béke emberei, és a forradalom haladt és haladt szüntelen előre, ez utolsóknak akarattja ellen ugyan, de kényszerű beleegyezésével és egyre-munkálásával.

És Bécs körül lón fogva, s be lón véve a legbarbarabb pusztítással.

És nem kíméltetett vagyona, nem élet senkinek, a schwarzgelbeké épp olly kevésbé, mint az autistáké.

A tegnap még gazdag háziur ma koldus s összevelőt hazának romjai előtt kényörög alamizsnáért; a Fabrikant szép gyárját szemléte lángokban felemészthödni; a Banquier papírjait rablókezeiben látá, mint fűdüst; az iparos és kereskedő pedig kipusztított, megüresített boltjában jár alá s fel.

Szóval a pusztítás és barbar kegyetlenség által, az eddigelő schwarzgelb polgárság is teljesen a dyasztia és zsarnokság ellenes lón, mert elvesztvén a minden ároni béke iránti ohajtságának alapját, t. i. vagyont, mellyből egoismusának eddig minden szívesen föláldozott, most már csak lesni fogja az alkalmat, hogy vagyona elpusztítván, vagy tán éppen gyermeke, rokonai gyilkosain mákó és igaz hosszút vehessen.

Szóval Bécsnek illy borzasztó módon lett bevétele által, a proletáriusság elszegényített értelmese és mivel emberekkel szaporodott.

Ehaz kell venni, hogy azon temérdek nap-számos gyári munkás, dolog kerülő és járda taposó, mellynek az utolsó időkben, egyedüli éle-

lem forrása a barricade csinálás, kövezet felszaggatása és visszarakása, macskazene csinálás, és őráratihelyettesítés volt — kereset módjától most már egészen elesett, másféle munkát pedig nem fog kapni, mert az ipar és kereskedés egy oly pusztítás után oly hamar lábra nem áll.

Tehát lopni és rabolni fog, míg egy jelt kap megmaradt vagy támadandó vezéreitől, hogy „itt van az idő!” s e jelre rohanni fog előbbi élete folytatására, a barricadeok percz alatt elkészülnének, a kiállított katonaság egy pusztakészlettel megrohanással találkozik, s fegyvereitől megfosztatik, elvitetik egy pár álgyu és a katonaság kivonul a glacisra.

Mind ezzel csak azt kívánjuk előindokolni, hogy „Bécsnek biztosítására egy újabb forradalomtól eltartására az absolutisticus tendenciájú dynastia kevesebbet 15 ezernyi katonaságnálottan nem hagyhat,” de kénytelen leendő 20,000 e bevezetési a várost, ha csak nem akarja, hogy bérenczei egy szép estén ismét ebrudon vettessenek ki.

Igy tehát a zsoldos szolgasereg egy részét Bécs maga elfoglalván, ez által a szabadság szent ügyének, — mellyért oly nemesen vívott s mellynek győzelme kiharadhatatlan — egy oly passiv hasznát tévesen, mintha 10,000 szolgalelket semmisített volna meg.

Bécs most a zsarnokság lánczaiban nyög, de éppen, mert a lánczoknak temérdek hosszúsága kellett, hogy lekötethessék, nem jut elég lánczszem többi szabadság harczot vívó testvéreinek leigázására.

Bécs karjai megkötvék, de annál szabadabban mozog a testvér magyarnak karja, mert a legyőzött rokon ereje is beléje költözött, hogy képes leendő kivívni mindkettőnek szabadságát, hogy elég hatalmas legyen megtörni a közös szolgassággal fenyegető dynastica hydrának sántái fejét.

És mi örvendünk, hogy valamint seregünknek a lajthántúrli visszavonulása, úgy Bécs bevételének híre is, polgártársunk kedélyében, — ez utolsó iránti mély és őszinte sajnálkozásokon kívül — semmi megrettenő befolyást nem gyakorolt, hanem — ugyszólva — mindenkit meggyőzte arról, hogy a magyarok istene e népet választá előharczosául, és győzelmes bajnokául a szabadságnak, mellyet e föld népeire küldeni elhatározott akarja, mert nem nézheti többé, hogy képeben gaz királyok és áruló dynastiák nyomják és igazságot le a szabadnak teremtett embert.

És istenünkre mondjuk, mi e hivatásnak meg fogunk felelni.

A magyarnak régi dicsősége éledőben van.

A sors újra kimutatja a tért, mellyen haladva a győzelem babérja ki nem maradhat.

A magyar haladni is fog a kimutatott téren, és győzni, s a győzelemnek gyümölcseit testvéreivel rokonilag megosztani.

Igen, csak tűrj békén és nyugodtan, te szerencsétlenül elbukott rokon, te megigázott harczosa a szabadságnak: Bécs!

Legyen türelmed oly hosszú, mint elkárhozott zsarnokaid kinja leendő Lucifer kebelén.

Legyél oly néma, mint a polusok tenyere, mellynek kebelében megfagy a hang.

És csak, hagyj tenni minket magyarokat; ki- re a veszett dynastia hasonlólag kiterjeszté krokodil pillantásait, de istenünkre, a magyarok istenére — mondjuk, a krokodil, mellynek könnyűt az elnyelt népek felett, oly sokszor folyani láttuk, mellynek atyai szive legyilkolt gyermekeinek vörétől dobog — itt veszni fog, s hogy még fájának híre se maradjon, a krokodiltojásoknak is fogunk Schneumon-jait találni. —

Azért csak ide fi béréltjei a habsburgok veszett fájának! csak erre erre, ti lelketlen szolgáló a fizető zsarnokságnak!

Jűjjetek csak, de előbb írjátok meg végrendeleteket, és bucsuzatok elnöjeitektől, ha vadságtok mellett is tán a házasság életet is ösmertek.

És midőn a magyar földre léptek, szentségtelen lábaitok korbácsoljátok meg, hogy vesztekre viszen, és sarútoknak porait gyűjtsétek össze, hogy halálotok óráiban temetetlen teste- tőkre szülőföldrötök porát hinthessétek.

És barátkozatok meg a varjúkkal s az égnek más ragadó szárnyasaival, hogy majdan ne szaggassák nagyon gyöngédtelenül megveszett agyaitokat, s ne zuzzák igen durván rothadásnak indult szíveiteket.

És hozzatok meleg ruhákat, hogy a halálnak fagyja alatt, megdermedt lelketlen testeiteknek a tél hidege ellen takarójuk legyen.

Jertek, jertek! a magyar vár, a magyar ohajt látni titeket, hogy kebléhez szorítsa, kinyomja belőletek gonosz lelkeiteket!

Csak erre, erre! míg tán Komáromig is eljöhettek! hisz a magyar vendég-szerető, és nem fogadja látogatóját udvara szélénél, hanem helyben és helyebb hívja, hogy fogadása annál kie- légitőbb lehessen, hogy a vendégnek annál pu- hább ágyat vehessen.

Ne féljete, ágyaitok már meg vagynak vetve, a belefektetés is minket fog illetni.

Ha azonban tán most a tél előtt, nem jönnétek, ha a szelet nagyon csipősnek, szutazást igen kellemetlennek találnátok mostanra, azt tavaszig kívánjátok elhalasztani, úgy figyelmeztetünk, hogy késüljete és szüntelen készüljete, mert istenünkre esküszünk — a magyartavaszkori fogadástokra maga részéről mindent előkészíteni egy napot sem hagyand eltelni használatlanul.

Azért ha most jöttek, úgy mienk a tél és a farsangnak örömei, ha tavaszkor jöttek, titeket a bőjtnek kínjai; halál itt és halál amott számotokra; válasszatok, most vagy később.

Csernátóni.

Pest nov. 5.

Bécsnek bukása — bármily sajnálatos dolog is magában — a német ügynek is használt.

Illy ostrom, illy rombolás, pusztítás és gyilkol-

lás után az uralkodó (sic) ház lakhelye, székvárosa többé Bécs nem lehet. De nem azért nem lehet, mintha a gazság hitszegő császár gép szá- jával an die lieben Wiener és An mein geliebtes Volk akármennyi hazug phrasist és alatomossággal bérlett Versicherungokat ne mondatna s szemeivel akármennyi krokodil- könyűt ne sirattatna; hanem lehellen azért, mert Ferdinand der gütige (mint marcziusban pár bécsi lap nevező) s az egész kaiserlich königliche Hof- und Familienbagage nem fogadhatna elég kémzseneket, mellyek vör- től bizott gaz fejük felett eléggé vigyázhatnának.

Bécs — ha a császár és suite-je oda vissza- térne — néma lenne — az igaz — néma lenne mint egy temető nem kiáltana egy hang is, hogy Nieder mit ihm! de minden utcza minden há- zának minden ablakából arczokat látni kinézni, mellyekből e szavakat foghatná kiolvasni „Mör- der! Rauber!” az anyák szemei gyermekeik után kerdeznék őt, a nők férjeik gyilkosát átkoz- nák, és nem lenne éjjeli nyugalma, mert a komor Burg hosszú néma folyósóinak kövezetén a meg- gyilkoltak szellemének lépteit vélné hálótereme előtt éjjelenként hallani!

Átkozott az ő lakása mindenütt, de hisz átkozott lenne Bécsben.

És a császár nem is fog ide jönni vissza.

Hát hova fordul?

Sehol sem kell, sehol sem talál szives fogad-ásra, sehol sincs bátorságban!

Szegény jó király, hű és szerett népek közt nem tud választani, atyai szive annyira vonza őt mindegyikéhez, hogy szeretné őket egy — mozsárban mind összetörni!

Szegény jó Ferdinand király!

Hogy is nem jut eszébe Budára jönni, magát és tronusát, hű magyar népének karjai közé vetni!

Hisz keblünkben az irántai hála érzet annyira felforrott, hogy no!

Hisz atyai jó szívének s irántunk változhatatlan jó indulatjának annyi jeleit adá, hogy elfogatására — akarok mondani — elfogad-ására óriási készülleteket tennünk.

Hisz szavának szentsége és esküjének szilárdságáról annyi példánk vagynak, hogy akármit mondana is, azt neki auf's wort elhi- hetnők.

Szóval, annyira szeretjük őt, a jó királyt, a kegyes Ferdinándot, hogy képesek volnánk érette akár — a republicát is kikiáltani.

Mind hiában, Pestre nem jön a gonosz taná- csosok nem engedik, a camarilla megtiltja.

Szegény király.

De hát hova megy.

Tán megmarad Olmüczben?

Az igaz, hogy ott híres marhavásárok szoktak lenni, s nem egy két ökör és ló vétetett már meg.

Vagy tán elutazik Lembergbe, megnézni, meg- látogatni galicziai kedves parasztjait, kik neki bizonyos nemes fejtszoktak évenként adogni, mint nálunk némely helyeken köteles népünk veréb fe- jeket vinni be a tiszteknek.

Vagy tán Prágába megy, hol olly rokonszen-
vet mutatának iránta az utolsó időkben.

Lehet s ez a leghihetőbb is, s csak menjen is
mi előbb ez leghőbb óhajlásunk.

Annyi igaz, hogy Bécs megszűnt *Residenz-*
stadt lehetni, következésképp megszűnt az ünér-
dek — vagy is azon kevesebb számú gazda-
gabbak érdeke is, melly a Frakfurtali őszinte és
szoros egybeolvadásnak, az első szerep, az ud-
vari fény elvesztése iránti szűkkeblű és haszon-
leső félelméből származott.

Bécs megszűnt fő és székváros lenni, s ha
magát a Frankfurthozai szoros kapcsolattól még
most is visszatartaná, megszűnt német város
lenni.

A dynastiának most már más választása nem
maradhat, mint magát a slávok védelme alá he-
lyezni, nekik kedvében járni.

Ezt Bécs igen is érteni fogja, mert nem érte-
nie lehetetlen, s épp azért mondjuk, bukása a né-
met egységnek használt, de hogy a német eg-
ség, hogy Frankfurthba Bécs bukásából száma-
zott hasznat feldolgozhassa, a mostani Reichsver-
weser jésuitisticus felsősége alól menekülnie kell
minden áron.

És ez meg fog történni, mert Németország
egy újabb forradalom előstején állt, mellyben
Berlin fogja a főszerepet játszani.

Minekünk — bár annyi oldalról vagyunk meg-
támadva — rendkívüli aggodalomra okunk nin-
csen.

Hadseregünk organisatiója iránt a honvédel-
mi bizottmány már erélyes lépéseket tett.

Erdélyben a székek, minden képzeletet
felülmúló sikerrel működnek, s rövid időn nyaká-
ra hágnak a száz-oláh gázságnak.

Kevesek általi gyors kormányzás és függet-
len politica az, melly mellett semmitől féltünk
nem lehet.

Csornátoni.

Pest nov. 3. 1848.

Másról beszél Bodóné, mikor a bor árárt kéri.

A Marcius 15-ike és Kossuth hirlapja megüt-
közvén azon, hogy Pest város tisztikara és kép-
viselősége elhatározta a tisztikar és fizetése sza-
poritását akkép, hogy iránta a polgárságot meg-
se kérdezte, — és akkép — hogy a mint most
már tudjuk 48,059 ezüst forinttal szaporitá a
tisztek fizetését rólunk nélkülünk, most midőn annyi
pénzt inkább a haza védelmére katonai-kiállításra
kellene fordítani. —

Horvát Károly városi főjegyző a mai Kossuth
hirlapja 108-dik számában — a nélkül, hogy ar-
ról mi a dolog bibéje, van-e joga a képviselőség-
nek a tisztikart és fizetését megszorítani a pol-
gárság beleegyezése nélkül vagy nincs? a 48,059
ezüst forintot nem inkább katonát kellene-e kiál-
litani? — csak egy szóra is méltatná a közön-
séget, — hajába esik a sajtónak mondván: „saj-
nos, midőn a sajtó hivatásával ellenkezőleg ferde
előadásával a közönség véleményét tévura akar-
ja vezetni, — sajnos, hogy a hirlapírók, a
tudatlanság, szenvedély, önzés, vagy rossz akarat

mozgalmainak fékezésére segédkez nyújtás
helyett a város közügyeinek helytelen megrová-
saikkal ártenak s azsal a hatóságnak annyira emel-
ni szükséges tekintélyét csorbítják, a hivatalaik-
ban lelkiismeretesen eljáró — (*propria salus*) s
azt szívükön viselő tisztviselőket méltatlan bán-
talmakkal illetik, s különben is terhes állásukat
súlyosbítják.“ —

A ki nek terhes hivatala, leheteti, — száz is
lesz egyre.

Horvát Károly városi főjegyző ama vádját ke-
reken visszautasítá Kossuth hirlap szerkesztősége,
de a marcius 15-ke még inkább visszautasítja,
— s én is, mint hirlapíró, visszautasítom.

Mert Horvát Károly főjegyző eddigi fizetése
600-ról 1400-ra emeltetett: hiből beszél hát az
öngzés, a 800 frt.? — belőlem nem öngzés, hanem
a polgárság jogainak érzete beszél. —

Mert arra, hogy a polgárság jogai mellett fel-
szólaljunk, hogy róla, nélkülük senkise rendelke-
zék, nem kell több tudomány, mint annak tudása,
hogy a képviselőség nem annak beleegyezésével
rótta fel a tisztek és fizetésük szaporitását. —

Mert, hogy szenvedélyből, vagy rossz akarat-
ból szoltam-e fel a polgárság jogai mellett, —
azt csak az isten tudhatja, s így ki másra illyes-
mált fog rá, — magát istennek hiszi.

Mert a polgárság jogai elnyomása elleni moz-
galmakat nem fékezni, hanem előszteni kötele-
ség. —

Valóban a legdühösebb pecsovics, reactio
camarilla szójárására emlékeztetnek ama vadak,
melly szerint a reactio, — midőn a népeket öleti
— vagyonukat pusztítja, — azt mondja, hogy ez
által a népek személy, — vagyon-bátorlétét vé-
delmezi. —

Egyet még is köszönünk Horvát Károly ur-
nak. —

Azt mondja védelmében, hogy a közgyűlés
61 új tisztviselőnek rendszeresítését ismerte
szükségessnek, de ez uttal csak 19-et rendszeres-
ített, a jelen viszonyok mostohasága miatt. —

Igazez? — de nem kétkedünk rajta, hanem
sz nem megy tudatlan fejünkbe: mivel mostohák
az idők, — ámbár 61 új tisztviselő lenne szüksé-
ges, — csak 19-et rendszeresítsünk, de azért
az eddigi tisztviselők fizetését emeljük fel, — a
főjegyző 600 fjtát 1400-ra s a t. —

A város sánczolására kellene még 61 mun-
kás, de mivel nincs több pénzünk mint 48,059 ft:
— ne állítsunk ki többet mint 19 munkást, — a
48,059 f. ot fordítsuk a meglévő munkások díjá-
nak emelésére. —

Én azt tartom, hogyha 61 új tisztviselő szük-
séges: akkor inkább rendszerítsünk a 48,059 ft-on
annyit, mennyit lehet, — a régi tisztviselők fi-
zetését, a mostoha viszonyok miatt, hagyjuk jobb
időkre. —

Illy cselekedettel nem vezetnénk a közönség
véleményét tévura, — de ha 61 tisztviselő szük-
séges, még is csak 19-et állítunk fel a mostoha
vis. onyok miatt, — a régiek tisztviselők fizet-
ését még is felemeljük, — holott 42 tisztviselőt
nem tudunk kiállítani a pénz nem léte miatt: —
ez már határos a közönség véleményének tévura
vezetésével, — és a város közügyeinek s álta-

la a hazának is káros, — mert a néki szüksé-
ges 42 tisztviselőt tőle olvonjuk. —

Ha én Horvát Károly városi főjegyző vo-
nék, azt mondanám: uraim! a városnak még 42
tisztviselő szükséges, — én elélek jobb időkhig
az eddigi 600 ft. fizetésemből, és a javított 800
forintból állítsatok inkább új tisztviselőt, — mint
hogy a város, a heza ügye hátramaradást szen-
vedjen. — S így a többi tisztviselők is! —

Nem mai világba való a szemfényvesztés. —
Hogy az eljárási díjakból kikerülne a tisztek fi-
zetése, — ez új sérelem; — mert a perlekedés dí-
ját csak törvényhozás teheti törvénné; de az
igazságot nem is lenne szép pénzért adni.

Mindég és örökké kiáltom, hogy a fenforgó
kérdések elhatározása a polgárság joga.

Nemhidemi.

Egy paraszt gondolkozása.

No biz isten a volna még egyszer derék do-
log, ha igaz lenne, hogy a Jelasich czimborája
nem tudom micsoda Gréc generalis uram nyolcz
nap alatt Pesten terem, mint a Lőrinczi árendás
beszéde után azt a szolgabíró bahján áltömben
discurálni hallottam, — és Magyarországot ismét
rab-igába, minket pedig szegény parasztokat ro-
bot s dézmára visszahajt.

De már abból ugyan semmi sem lesz, készeb-
bek vagyunk egy lábíg meghalni, minthogy ke-
servesen kinyert szabadságunktól és véres ve-
rejtéssel megérdemelt földjeinktől magunkat
azon néhány gaz magyar fő ur kedviért mint G.
Pálffy Móríc s mások, kik számunkra a fenálló
gyilkos bajt készíteni segítik, olly könnyen meg-
hagyják fosztani; mert a mit nem ő kegyelmek
adtak, biz azt csak úgy ebadóba visszakarint-
tani sem fogják.

Jól tudjuk mi azt, hogy szabadságunkat s
földjeinket se nem a beteg király, se nem azon
pokolravalóktól, kik most is öröködnék szülőföldjü-
kön testvérjeik sirjárt ásnl, hanem nyertük azok-
nak csüggedetlen fáradozása s szenvedései által,
mint Kossuth, Szentkirályi, Nyáry, Pázmándy, és
számtalan mások, kikre azt hisszük, maga az isten
bizta elárult árva hazánk mostani kor-
mányzását.

Ne féljenek hát ő kigyelmük, tudjuk mink azt
jól, hogy mi vagyunk parasztok legtöbben az or-
szágban, s ha ez igaz, az is bizonyos, miszerint
bennünket emberi hatalom és armány meg nem
törhet, csak becsületes vezetők használják fel
óriási erőnket.

Épen azért meginstáljuk a honvédi bizott-
mányt, ne tessék halogatni a rendelkezést, mert
hiszen most ugy is jobban rá érünk készülni, s
ide oda menni, ha hasztalanul is, mint a nyáron, és
nem árt ám az nekünk, ha csak egy héttel is előbb
tudni, hogy mennünk kell, mert addig kaszáinkat,
fél águ vasvillainkat, — és különösen csépjain-
ket — mert ennél hatalmasabb fegyver, kivált
lovasság ellen, a világon sincsen, — jól össze-
igazgatjuk, szekereinket, ölelem szereinket elké-
szítjük stb. egy szóval, ha meg nem bánatnám ve-

